

BÍRÓ TÍMEA

Tacskó vagyok, de nem hülye

Amikor egyébként is fázós vagyok, és az esős napokon szeretek bekéredzkedni a házba, ők mégis zaklatni kezdenek, hogy szálljak be a kocsiba. Abba a fekete dobozba, ami a ház előtt állva elfoglalja a kilátás felét. Na, mondom, szevasztok, van nekem jobb dolgom is, különben se tudok olyan magasra ugrani, de mivel mindig a rövid lábaimon röhögnek, már emelnek is fölfelé, hogy az autóülésen landoljak. Pillanatok múlva már zúg a motor, a gazdi¹ mellettem ül, és azt kiabálja, hogy: Hurrá, utazunk, de jól megy sorunk! Ez nem mindenkinek hurrá, de megszoktam már, hogy az alacsonyabb élőlényeknek kevesebb beleszólása van a dolgokba. Vagy az út nagyon kacskaringós, vagy a gazdi² nem tud vezetni, de forog a gyomrom rendesen. Mint a mosógép, aminek a mozgásába mindig beleszédülök. Gazdi¹ elég gyakran, szerintem olyan ötpercenként elmondja, hogy mindjárt ott vagyunk, de hisz neki a fene azok után, hogy kirángatta a bundámat az esőbe. Mámedlit így eláztatni... hát, szégyelljétek magatokat! Csak remélni merem, hogy nem lőnek túl a célon, és nem orvoshoz visznek valami fájdalmas beavatkozásra, mert szépnek nagyon is szép vagyok, úgyhogy a kozmetikus az kizárt.

Egy hatalmas emeletes ház előtt áll meg a fekete doboz, végre megszűnik a mozgás, de már nagy lendülettel csalogatnának is ki az autóból. Pont mire megszáradt a bundám, toloncolnának ki az esőre, miközben azt szajkózzák, hogy elállt, nem leszek vizes. Már teszik is rám a hámot, és vonszolnak be a zöld pázsittól harsogó, hosszú udvarba. A legvégén állunk meg egy ketrecnél, ahol három kis töpszli kölyök egymáson taposva könyörög, hogy szabadítsuk ki őket. A kétlábúak ujjonganak, olvadoz-

nak, cukormázos szavakat használnak, az ujjait bedugják a lyukakon, hogy a törpék végignyalogassák őket. Rá is cuppantak a csevapszerű ujjakra, és szopogatták őket, csak a tej nem jött sehonnan. Képzeltetik, hogy éreztem magam a morgó felhők alatt a rögtönzött babazsúrban, alig vártam, hogy hátat fordítsunk a nyöszörgő, fekete gombócoknak, és hazafelé vegyük az irányt. Ehelyett egyesével elkezdték kikapkodni a kettrecből a kölyköket, és letették őket eléem, hogy mit szólok hozzájuk. Még is mit szólnék, hangosak, pörögnek, égnek áll a farkuk, és az egyik olyan magas, hogy a hátamat harapdálja. Na, nem, téged már első fognyomra utállak, nem elég, hogy fiú, hanem még elviselhetetlenül unalmas is a folytonos ugrálással, harapdálással. Gyorsan odakapok, hogy tudja, velem nem keckeckedhet, tacsó vagyok, de nem hülye. A kétlábúak fejcsóválva visszateszik a kiskant a másik kettő mellé, és a nyakkendősért nyúlnak. Nem tetszik ez az élettelenység, féltékenység, mintha nem is kutya lenne, nézegetnek minket, én meg nem tudom, hogy mihez kezdenék vele. Meg egyáltalán azt se értem, hogy mit keresek én itt a nyirkos fűben, egy idegen udvarban álldogálva, miközben már hatodszorra veszik ki, és teszik vissza sorban ezt a három kis porontyot. Ha muszáj lenne választani, akkor a göndörkét választanám, aminek olyan finom kutya-baba szaga van, és óvatosan nyújtózkodik az orrom felé, hogy megszaglásson. Nem szemtelen, nem akar lerohanni, de érdeklődik, fülel, lehet belőle valami. De nem muszáj választani, mert az én udvaromban nincs helye más négy lábúnak, maximálisan őrizet alatt áll a terület. Megy a traccsolás, egyre nagyobb a jókedv, én meg már szétunom az agyam, úgyhogy toporzékolni kezdek, jelezve, hogy haladjunk, haladjunk.

Nagy nehezen végre elindulunk, de hozzák magukkal a göndörkét, amit sehogy sem értek. Főlöszleges kikísérnie minket, kitalálunk nélküle is. Nagy búcsúzkodás, egy idős asszony kihajol az emeleti ablakból, és szemeit törölgetve integet. Milyen ostoba ez a meghatódott búcsúzkodás, nem is ismerjük egymást, és akkor látom meg, hogy ez nem is nekem szól, hanem a tökmagnak, tőle vesznek könnyes búcsút. Beemelnek a hátsó ülésre, magam alá kaparom a takarót, elfoglalom a helyemet, a gazdi is beül mellém, kinyújtja a karját, ami a göndörkével együtt tér vissza a kocsiba. Széles integetések, és egyszer csak becsukódik az ajtó.

Mi a csuda folyik itt? Van egy plusz fő a fekete dobozban, tessék azonnal kitenni! Motorúgás, gazdi2 indít, és már gurulunk is, ami rendben is lenne, de mit keres itt a babaszagú göndörke? Nyöszörög, fészkelődik gazdi1 ölében, és eldől az élesebb kanyarokban. Hééé, vigyük vissza, vigyük vissza! Hiába nyomom az orrom az ablaküveghez, hiába puffogok, azzal a dumával simogatják a mellkasomat, hogy ezentúl is én leszek a főnök, csak kapok magam mellé egy segédet, egy kisbarátnőt, egy gyereket, vagy amit szeretnék. De engem ki kérdezett? Engem ki kérdezett? Nem vagyok én egyszemélyes babanevelde... és már morognék is rá erre a kis taknyosra, de nem tudom nem észrevenni, hogy fél és az anyját keresi bennem. Neki is rövid lábai vannak, talán nem lesz magasabb nálam, talán nem nő a fejemre.